

Charles Bukowski

Șuncă pe pâine

Traducere din limba engleză
de Cristina Ilie

POLIROM
2018

Într-o zi, exact ca la școala primară, exact cum s-a întâmplat cu David, un băiat s-a lipit de mine. Era mic, slab și aproape că nu avea deloc păr pe creștetul capului. Băieții îi spuneau Cheliuță. Numele lui adevărat era Eli LaCrosse. Îmi plăcea numele lui adevărat, dar nu-mi plăcea de el. Pur și simplu s-a lipit de mine. Era așa de vrednic de milă, încît nu am putut să-i spun să dispară. Era ca un cîine maidanez, infometat și lovit. Totuși nu mă simțeam bine cînd umblam cu el. Dar cunoscînd sentimentul acela de cîine maidanez, l-am lăsat să se învîrtă pe lîngă mine. Trîntea cîte o înjurătură la aproape fiecare propoziție, cel puțin o înjurătură, însă era totul fals, nu era deloc dur, era speriat. Eu nu eram speriat, dar eram confuz, așa că poate formam o pereche potrivită.

În fiecare zi îl conduceam acasă după ore. Locuia cu mama, tatăl și bunicul lui. Aveau o casă micuță de cealaltă parte a unui părculeț. Îmi plăcea zona, avea niște copaci umbroși superbi, iar de cînd unii îmi spusese că sînt urît, preferam mereu umbra soarelui, întunericul luminii.

În timpul plimbărilor noastre către casă, Cheliuță mi-a povestit despre tatăl lui. Fusese doctor, un chirurg de succes, dar își pierduse dreptul de-a practica din cauză că era bețiv. Într-o zi l-am întîlnit. Stătea într-un scaun sub un copac, pur și simplu stătea.

— Tată, a spus Cheliuță, el e Henry.

— Salut, Henry.

Îmi amintea de momentul cînd îl văzusem pentru prima dată pe bunicul, stînd pe trepte în fața casei sale. Numai că tatăl lui Cheliuță avea părul și barba negre, dar ochii îi erau la fel – scînteietori și strălucitori, tare ciudați. Și iată-l pe Cheliuță, fiul, care nu strălucea deloc.

— Hai, a spus Cheliuță, vino după mine.

Am coborît în pivniță, sub casă. Era întunecoasă și umedă, așa că am așteptat o vreme pînă ni s-au obișnuit ochii cu întunecimea. Apoi am văzut mai multe butoaie.

— Butoaiele astea sînt pline cu diferite soiuri de vin, a spus Cheliuță. Fiecare dintre ele are un cep. Vrei să guști puțin?

— Nu.

— Hai, ia numai o afurisită de gură.

— Pentru ce?

— Te crezi un bărbat dat dracului sau ce?

— Sînt dur, am zis.

— Atunci ia o afurisită de gură, doar de probă.

Iată-l pe micuțul Cheliuță provocîndu-mă. Nici o problemă. M-am îndreptat către un butoi, mi-am lăsat capul în jos.

— Răsuțește afurisitul ăla de cep! Deschide afurisita aia de gură!

— Sînt păianjeni pe-aici?

— Bagă! Bagă, futu-i pizda mă-sii!

Am pus gura sub cep și l-am deschis. Un lichid mirositor s-a scurs afară și apoi în gura mea. Am scuipat.

— Nu fi fricos ca o găină! Înghite-l, ce dracu'!

Am desfăcut cepul și am deschis gura. Lichidul mirositor s-a scurs înăuntru și l-am înghițit. Am închis cepul și am rămas acolo. Am crezut c-o să vomit.

— Acum bea și tu, i-am zis lui Cheliuță.

— Sigur, a spus, ce dracu', doar nu mi-o fi frică!

S-a băgat sub butoi și a luat o înghițitură zdravănă. Nu mă făcea pe mine o pramatie mică. M-am vîrît sub un alt butoi, am desfăcut cepul și am luat o înghițitură. M-am ridicat. Începeam să mă simt bine.

— Hei, Cheliuță, am zis, îmi place chestia asta.

— Păi, la dracu', mai ia puțin.

Am mai luat. Avea gust mai bun. Mă simțeam mai bine.

— Chestia asta e a lui taică-tău, Cheliuță. N-ar trebui s-o beau toată.

— Nu-i pasă. S-a lăsat de băut.

Niciodată nu mă mai simțisem așa de bine. Era mai bine decît atunci cînd mă masturbam.

Am trecut de la un butoi la altul. Era ceva magic. De ce nu-mi spusese nimeni? Cu asta, viața era minunată, un bărbat care bea era perfect, nu-l mai putea atinge nimic.

M-am ridicat în picioare și m-am uitat la Cheliuță.

— Unde-i maică-ta? O s-o fut pe maică-ta!

— Te omor, nenorocitul, stai departe de maică-mea!

— Te sparg, Cheliuță.

— Da.

— Bine, o s-o las pe maică-ta în pace.

— Atunci să mergem, Henry.

— Încă o dușcă...

M-am dus la butoi și am mai tras una zdravă. Apoi am urcat scara pivniței. Când am ajuns afară, tatăl lui Cheliuță stătea în scaunul lui.

— Ei, ați fost în pivnița cu vinuri, băieți?

— Da, a spus Cheliuță.

— N-ați început cam devreme?

Nu am răspuns. Am mers către bulevard și am intrat împreună într-un magazin care vindea gumă de mestecat. Am cumpărat câteva pachete și ni le-am îndesat în gură. El era îngrijorat c-o să afle maică-sa. Eu nu eram îngrijorat deloc. Am stat pe o bancă în parc, am mestecat gumă, iar eu m-am gândit: bun, uite c-am făcut o descoperire, am găsit ceva care să mă ajute pentru mult timp de-acum încolo. Iarba din parc părea mai verde, băncile arătau mai bine, iar florile se străduiau mai mult. Poate chestia asta nu era bună pentru chirurghi, dar oricum era ceva în neregulă din capul locului cu cei care voiau să fie chirurghi.

La Mt. Justin, orele de biologie erau simple. Îl aveam ca profesor pe domnul Stanhope. Era un tip în vîrstă, la vreo cincizeci și cinci de ani, și noi îl cam dominam. O aveam în clasă pe Lilly Fischman, care era foarte bine dezvoltată. Sîni îi erau uriași și avea un posterior minunat, pe care îl unduia în timp ce mergea pe pantofii ei cu toc înalt. Era superbă, vorbea cu toți băieții și se freca de ei în timpul ăsta.

La ora de biologie era în fiecare zi la fel. Nu învățam niciodată vreo boabă de biologie. Domnul Stanhope vorbea vreo zece minute, apoi Lilly spunea:

— Ah, domnule *Stanhope*, haideți să ținem un *spectacol!*

— Nu!

— Ah, domnule *Stanhope!*

Se ducea la el la catedră, se apleca plină de dulcegărie asupra lui și îi șoptea ceva.

— Of, bine, fie..., spunea el.

Apoi Lilly se apuca să cînte și să se unduiască. Mereu începea cu *Lullaby on Broadway*, apoi continua cu celelalte numere ale ei. Era minunată, era pasională, ardea intens, și noi la fel. Era ca o femeie în toată firea, se impunea în fața lui Stanhope, se impunea în fața noastră. Era miraculos. Bătrînul Stanhope stătea la catedră, hohotind și salivînd. Rîdeam de domnul Stanhope și o încurajam pe Lilly. Asta a durat pînă în ziua cînd directorul, domnul Lacefield a intrat valvîrtej pe ușă.

— Ce se petrece aici?

Stanhope stătea acolo, incapabil să vorbească.

— Ora asta s-a terminat! a urlat Lacefield.

Și, în timp ce ne strecuram afară, a mai spus:

— Iar tu, domnișoară Fischman, o să dai socoteală în biroul meu!

Bineînțeles, după asta nu ne-am mai făcut niciodată tema, și n-a fost nici o problemă pînă în ziua în care domnul Stanhope ne-a dat prima lucrare.

— Căcat, a spus tare Peter Mangalore, ce ne facem?

Peter era tipul cu pula de 25 de centimetri, bleagă.

— Tu n-o să fii silit niciodată să muncești ca să supraviețuiești, i-a răspuns tipul care arăta ca Jack Dempsey. Asta-i problema noastră.

— Poate ar trebui să ardem școala din temelie, a spus Red Kirkpatrick.

— La dracu', a zis un tip din spatele clasei, de fiecare dată cînd iau un E, tata îmi smulge cîte o unghie.

Ne-am uitat cu toții la foile cu întrebări. M-am gîndit la tatăl meu. Apoi m-am gîndit la Lilly Fischman. Lilly Fischman, mi-am zis, ești o curvă, o femeie malefică, o să ne trimiți pe toți în iad cu unduielile și cîntatul tău.

Stanhope ne privea.

— De ce nu scrie nimeni? De ce nu răspunde nimeni la întrebări? Are cineva vreun creion?

— Da, da, avem toți creioane, a spus un tip.

Lilly stătea în față, chiar lîngă catedra domnului Stanhope. Am văzut-o cum deschide manualul de biologie și se uită după răspunsul la prima întrebare. Asta era. Ne-am deschis toți manualele. Stanhope stătea pur și simplu și se uita la noi. Nu știa ce să facă. A început să bombăne. A stat la catedră vreo cinci minute bune, apoi a sărit în picioare. Se plimba în sus și-n jos pe culoarul din mijlocul clasei.

— Ce faceți? Închideți manualele! Închideți manualele!

Cînd trecea pe lîngă ei, elevii închideau manualele, numai ca să le deschidă iar după ce trecuse.

Cheliuță stătea pe locul de lîngă mine și rîdea:

— E un *dobitoc*! Ah, ce *dobitoc* bătrîn!

Mi-era puțin milă de Stanhope, dar aveam de ales între el și mine. Stanhope s-a așezat în spatele catedrei și a urlat:

— *Toate manualele să fie închise sau am să pic întreaga clasă!*

Atunci s-a ridicat Lilly Fischman. Și-a tras fusta în sus și a smucit unul dintre ciorapii ei de mătase. Și-a potrivit jartiera, am

văzut carne albă. Apoi și-a tras și și-a aranjat celălalt ciorap. Așa privește nu mai văzuserăm noi, și nici Stanhope nu mai văzuse vreodată ceva asemănător. Lilly s-a așezat și ne-am terminat toți lucrările cu manualele deschise. Stanhope a rămas în spatele catedrei, complet învins.

Un alt tip de care ne băteam joc era Pop Farnsworth. A început din prima zi la atelierul mecanic. A spus:

— Aici învățăm făcînd. O să începem chiar acum. Fiecare dintre voi o să demonteze cîte un motor și o să-l facă la loc, pînă cînd o să meargă, pe parcursul semestrului. Sînt scheme pe pereți, iar eu am să vă răspund la întrebări. O să vedeți și filme despre cum funcționează un motor. Dar acum, vă rog să vă demontați motoarele. Uneltele sînt pe rafturi.

— Hei, Pop, ce-ai zice să vedem întii filmele? a întreat un tip.

— Am spus: „Începeți proiectul”!

Nu știu de unde aveau toate motoarele alea. Erau unsuroase, înnegrite și ruginite. Arătau de-a dreptul sumbru.

— Pizda mă-sii, a spus un băiat, asta-i o grămadă de căcat înfundat.

Stăteam aplecați asupra motoarelor noastre. Cei mai mulți s-au întins după cheile franceze. Red Kirkpatrick a luat o șurubelniță, a riciit încet cu ea de-a lungul părții de sus a motorului său și a obținut cu grijă o panglică neagră de unsoare de peste jumătate de metru.

— Haide, Pop, ce zici de un film? Acum am ieșit de la sport, abia ne tîrîm cururile! Wagner ne-a pus să țopăim, să sărim și să săltăm ca niște broaște!

— Apucați-vă de ce vi s-a dat de făcut, așa cum vi s-a cerut!

Ne-am apucat. N-avea nici un sens. Era mai rău ca la ora de Evaluare Muzicală. Se auzeau zăngănituri de piese și respirații greoaie.

— LA DRACU’! a țipat Harry Henderson. TOCMAI MI-AM JUPUIT TOATE AFURISITELE DE ÎNCHEIETURI DE LA DEGETE! CE SE ÎNTÎMPLĂ AICI NU-I NIMIC ALTCEVA DECÎT O FUTUTĂ DE SCLAVIE ALBĂ!

Și-a înfășurat grijuliu batista în jurul mîinii drepte și a privit-o cum se imbibă de sînge.